

1000 ỨNG SINH GIÚP ANH CHỊ EM PHONG CÙI

Vào năm 1897 - 20 năm sau ngày thành lập - dòng Nữ Phan-Sinh Thừa Sai Đức Mẹ đã có 1.500 Chị. Dòng do Mẹ Marie de la Passion (1838-1904), người Pháp, thành lập. Trước đó một năm, một Linh Mục thuộc Hội Thừa Sai Paris (MEP) đến gặp và xin Mẹ Marie de la Passion cho các Nữ Tu của dòng đến điều hành Trại Phong Cùi mới mở tại Miến Điện (ngày nay là Myanmar).

Vào thời kỳ ấy, bệnh phong cùi vẫn còn là chứng bệnh rùng rợn, vì y khoa chưa tìm ra phương thuốc chữa trị hữu hiệu. Do đó, nói đến bệnh phong cùi và việc săn sóc bệnh nhân cùi tức khắc gợi lên trong tâm trí hình ảnh và tên tuổi của Cha Damien De Veuster (1840-1889), vị tông đồ của anh chị em phong cùi. Cha là Linh Mục người Bỉ thuộc dòng Thừa Sai Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU và Đức Mẹ MARIA (Picpus). Cha hiến thân phục vụ anh chị em phong cùi tại đảo Molokai (Hawaii). Sau cùng Cha lâm bệnh và qua đời tại đây, giữa anh chị em phong cùi. Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II (1978-2005) đã nâng Cha Damien De Veuster lên bậc chân phước ngày 4-6-1995.

Khi nhận lời xin của vị Linh Mục Hội Thừa Sai Paris, Mẹ Marie de la Passion đắn đo suy nghĩ rất nhiều. Một quyết định mang tầm mức quan trọng. Sau cùng, ngày 10-9-1897, Mẹ Bề Trên gửi một bức thư đến tất cả các cộng đoàn của Hội dòng. Mẹ viết:

- Đây là vấn đề chung có liên hệ đến từng Chị Em trong toàn Dòng, khiến tôi cầm bút viết thư này gửi đến Chị Em. Đó là việc thành lập hai trại phong cùi. Cho đến nay, Hội Dòng chúng ta chưa có hoạt động bác ái nào nhằm trợ giúp và săn sóc trực tiếp các anh chị em phong cùi xấu số. Tôi không bao giờ ép buộc bất cứ Chị Em nào phải lãnh nhiệm vụ chăm sóc các bệnh nhân phong cùi, bởi vì, việc săn sóc này là lời kêu mời, một ơn gọi đặc biệt. Vậy thì ai trong Chị Em có ý muốn và lòng ước ao hiến thân phục vụ anh chị em phong cùi, xin gửi tên tuổi về cho tôi.

Lá thư vồn vện chỉ có vậy. Nhưng sau đó Mẹ Marie de la Passion nhận được tên của 1000 Chị, tình nguyện đi phục vụ anh chị em phong cùi. 1000 trên tổng số 1500 Chị Em toàn dòng, quả là biến cố bất ngờ!

Sau khi suy nghĩ, Mẹ Bề Trên quyết định chọn 6 trong số 1000 Chị ghi tên và chuẩn bị gửi các Chị đi Miến Điện. Trong dòng Nữ Phan-Sinh Thừa Sai Đức Mẹ lúc bấy giờ thì 6 Chị Em được chọn là những người may mắn.

Ngày 3-12-1897, Các Chị xuống tàu và hơn một tháng sau, các Chị đặt chân lên đất Miến Điện.

Kể từ ngày lịch sử đó, Hội Dòng không ngừng tiếp tục tăng cường các hoạt động bên cạnh các anh chị em phong cùi kém may mắn. Tính đến năm 1966, các Nữ Tu Phan-Sinh Thừa Sai Đức Mẹ làm việc trong 32 trại cùi, rải rác trong 17 quốc gia, trong số đó có Việt Nam, và săn sóc khoảng 10.000 bệnh nhân cùi. (Mẹ Marie de la Passion được Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II nâng lên hàng Chân Phước vào năm 2002).

Nếu ngược dòng lịch sử, tính theo thứ tự thời gian thì phải kể tên dòng "Chị Em Thánh GIUSE Thành Cluny", thuộc nước Pháp, là dòng nữ tiên khởi hiến thân phục vụ bệnh nhân phong cùi. Dòng do nữ chân phước Anne-Marie Javouhey (1779-1851) sáng lập vào đầu thế kỷ 19.

Năm 1833 - chỉ vài năm sau ngày thành lập - Các Chị bắt đầu làm việc cạnh các bệnh nhân phong cùi. Và công tác vẫn tiếp tục mãi đến ngày nay, đặc biệt tại 5 nước: Ấn Độ, Tân Thế Giới, Sénégal, Madagascar và Guyane.

Lý do thôi thúc Các Chị chú ý ngay tới các anh chị em cùi, là vì khi đến Cayenne, Chị Anne-Marie - vị sáng lập dòng - trông thấy 24 bệnh nhân cùi bị bỏ rơi không ai săn sóc. Động lòng trắc ẩn, Chị xin chính quyền thành phố Cayenne giao những anh chị em này cho cộng đoàn Các Chị đang có mặt ở đây chăm sóc. Chính Chị Anne-Marie đích thân chăm sóc các anh chị em bệnh nhân. Dần dần Các Chị mở mang cơ sở lan rộng thành một làng dành riêng cho người cùi. (Nữ Tu Anne-Marie Jahouvey được Đức Thánh Cha Pio XII tôn phong chân phước vào Năm Thánh 1950).

Sang đến giữa thế kỷ 20, các trung tâm phong cùi của Các Chị phát triển và tối tân hơn nhờ sự cố động và trợ giúp của Hội Người Phong Cùi do ông Raoul de Follereau (1903-1977), người Pháp, sáng lập.

... "Tiếng tốt danh thơm thì hơn dầu quý, và ngày chết hơn ngày sinh. Đi đám tang thì tốt hơn đi đám tiệc, vì đó là điểm kết thúc của mọi người, người còn sống phải để tâm suy nghĩ. Phiền muộn thì tốt hơn vui cười, vì bộ mặt rầu rĩ giúp lòng người được cải thiện. Dạy người khôn ở nơi tang tóc, lòng kẻ dại ở chốn vui chơi. Nghe người khôn trách móc thì tốt hơn nghe kẻ dại ca khen. Vì tiếng cười của kẻ dại khác nào cành gai nổ lách tách dưới nôi, điều ấy cũng chỉ là phù vân. Bị áp bức người khôn hóa dại, của biếu xén làm hư hỏng lòng người" (Sách Giảng Viên 7,1-7).

("MISSI Magazine de l'Information Spirituelle et de la Solidarite Internationale", n.10, Décembre/1971, trang 322-325)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt